nat ajas hoost sadulasse ja hakkas nagu meeletu mööda teesid ja põlduśid, metsade ja kraawide läbi ristati põigiti sõitma. Ühtu läks kõrtsi wastast tunnistajat südames wiinawaati uputama. Seal ta istus laua taga, silmad punnis, suu wiltu, ohkas raskeste, ajas ühe klaasi täie teise järele kurgust alla, senni kui pea üsna purjes; hakkas siis joobnust peast käratsema ja mürama ja klaasi pudelit, mis aga ete juhtus, puruks lööma. Inimesed, kes kõrtsis oliwad, hoidsiwad hirmuga temast eemale, sosistesid üks teise kõrwa: „Kes teab, mis sest saab?“ Teise laua ääres istus üks lihunik, ärapoobud talupoja sugulane, sellega läks hul järsku riidu, sõimab, wannub, tõstab wiimaks koguni kät tema wastu. Lihuniku süda sai täis, tahtis ju wastupanna, aga siis tuli ta meele, et Madis selsama pääwal oli Jumala kohtu ete kutsutud, kartis wiletsa inimesega tülisse saada, hoidis tagasi, püüdis joobnud meest meelitada, ei midagi! Mees hakkas ika hullemine ja kurjemine tema kallale, wiimaks lihunik wõttis kübara käte, läks toast wälja.

lootes sedawiisi temast lahti saawa. Aga sest ei tulnud abi midagi, Madis nagu hul tema kannul, saadab teda sõimuga ja pekśuga koju ja sting ei taha teda rahul jätta, waid kipub wägise, walge waht suu ees, maja sisse.

Nüüd löppes mehe kannatamine otsa, tahtis hullu hirmutada, wõtab oda seina küljest, karjub: „Noh, nüüd andke rahu, muidu wõib sest suur õnnetus tõusta!“ Sai lihunik seda õõldud, hoidis oda tema wastu. Madis otse kui pime jooksis suure joonega oda külge, sadas maha ja sülitas werega hinge wälja. Just selsama silmapilgul löi tornikel 12, ja oli sedawiisi waese talumehe kutsumine töeks läind, ennegu jteine pääw koitma hakkas.

Madikse naene ei tahtnud enam sinna kohta jääda, kus se hirmus asi olli sündinud, ja kolis oma poja Kristohwiga meie külasse, ja ostis temale siin ühe märka sure taluaseme.

Selle sõa hakul, mis meie nüüd wast kolmekümne aastaseks sõaks nimetame, ja mis Luteruse ja Katoliki usuliste wahel kõik üle Saksamaa sai sõditud, olin mina

Eesti rahwa-rahwa Kalender 1862, lk. 24